

[Statsministeren.]

fra det, der er Hovedsagen. Hovedsagen er jo Arbejdsløsheden, Krisen, den Omstændighed, at 16 000—20 000 Mennesker i Øjeblikket overhovedet ikke har Krav paa Hjælp noget Sted fra, og at mange af dem, mange, mange Tusinde overhovedet ingen Hjælp faar. Det er Kærnen i denne Sag, ikke Spørgsmaalet om lidt mere eller mindre Tilskud til Forsikringskasserne. Spørgsmaalet var: Hvad skal der gøres overfor den vanskelige Situation, som har udviklet sig i denne Vinter? Overfor det har man imet andet Svar end en Henvisning til en Udbygning af Forsikringskasserne, om hvilke der, som sagt, forhandles i den anden Del af Rigsdagen. Godt 3 Uger har man faaet forsinket Sagen ved at tale om noget, der ikke kom Sagen ved. Det er det Svar, de arbejdsløse nu faar. At den ærede Ordfører for Udvalget i Dag oven i Købet gav sig til at inddrage Motorloven i Forhandlingerne, kan ikke gøre min Forbavselse mindre. Jeg maa sige, at jeg er ikke i Stand til at begynde en Forhandling om det Ændringsforslag, der af det ærede Medlem bebudedes stillet til Motorloven.

Da jeg altsaa principalt maa mene, at der for saa vidt ingen Ting er at drøtte, som man ikke fra Flertallets Side har beskæftiget sig med den Sag, der foreligger, er der ikke Anledning for mig til i vid Udstrækning at komme ind paa det nye Forslag, der er stillet. Der gøres i Betænkningen nogle Indvendinger mod Regeringsforslaget. Der siges f. Eks. et Sted, at efter Regeringsforslaget vilde der blive ydet Understøttelse ogsaa under Strejke og Lockout. Det turde vel være bekendt ogsaa her i Tinget, at Socialministeren for længst har tilbudt at stille Ændringsforslag om, at Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 17, hvorefter der ikke maa ydes Understøttelse til de af Strejke og Lockout omfattede Personer, skal bringes i Anvendelse paa Krisehjælpen. Men det har ikke den Gang gjort noget Indtryk paa Venstre, at et saadant Tilbud blev givet, og derfor er det vel ogsaa en Bemærkning, der i og for sig ikke nu har noget med Realiteterne at gøre.

Det hedder ogsaa et Sted i Betænkningen, hvad jeg ligeledes har hørt nævne her i Dag, at der bliver budt de arbejdsløse mindre ved Regeringens Forslag, end de nu har. Ja, vel at mærke, saaledes som mit Partis Ordfører har sagt: dér, hvor de overhovedet har noget. I København og maaske enkelte andre Steder er det muligt,

at den Understøttelse, de faar fra Hjælpekassen, staar paa Højde med det, der bydes dem ved Lovforslaget. Men der stilles ikke samtidig Forslag om at lukke Hjælpekasserne, og følgelig vil, med de Minimumsunderstøttelser, vort Forslag indeholder, Adgang til at faa et Supplement fra Hjælpekassen for Forsørgere af Familier, hvor der er Sygdom og andre yderligere Ulykker til Stede, ingenlunde være lukket, selv om man vedtager Regeringsforslaget. Men jeg ser vel, at Flertallet her ønsker at forsøge ganske anderledes at begrænse Hjælpekassernes Myndighedsomraade. Dertil kommer altsaa, at der er en hel Mængde, som overhovedet ingenting faar i Øjeblikket. I Kommuner, hvor man enten ikke mener at have Raad dertil eller ikke har Villie dertil, er der talrige arbejdsløse, som har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, og som ikke faar noget eller i hvert Tilfælde ikke faar nær det, der kunde blive Tale om efter de Lovforslag, som Forhandlingerne her egentlig drejer sig om. Og alle de, der slet ikke er i nogen Arbejdsløshedsforsikring — og det er dog et Antal, som ikke er helt uden Betydning, og som navnlig spiller en Rolle i de store Byer — vil efter det Forslag, vi har fremsat, have Mulighed for at faa i hvert Tilfælde en beskedent Hjælp til Livets Opretholdelse; men de vil, hvad enten der bliver Krisekasser, eller der ingenting bliver, fremdeles være henvist til Fattigvæsenet eller Velgørenheden.

Hvad angaar Krisekasseproblemet, skal jeg blot i Tilslutning til, hvad der alt er sagt, udtale, at det er jo ikke et Spørgsmaal, som man nu pludselig har opdaget her, og som man ikke før har tænkt over. Det har været Genstand for Aars Undersøgelser og Overvejelser, om man var i Stand til at møde Kriser paa et Forsikringsgrundlag, og man har ogsaa i den Arbejdsløshedslov, der blev vedtaget i 1927, gennemført en Krisefondsordning, som imidlertid var saa utilfredsstillende, at kun 3 Kasser mente at have Medlemmer, hvis økonomiske Evner tillod dem at bære de Byrder, som Krisefondsordningen krævede. Rigsdagen har vel ogsaa erkendt, at denne Ordning var af en saadan Beskaffenhed, idet man i 1928 gav Arbejdsløshedskasserne yderligere Lempelser og Adgang til et Etableringstilskud, som havde den Virkning, at yderligere 3 Kasser mente, at nu kunde de magte denne betydelige Opgave. Men den store Masse af Arbejdsløshedskasser har fremdeles den Opfattelse, at deres Medlemmers Indtægter er saa beskedne, at det er umuligt at lægge